

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoPr/9/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116200148
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7116200148.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu Auto Gábiel, s.r.o. Košice, so sídlom Košice, Osloboditeľov 70, IČO: 31 699 090, zast. JUDr. Marekom Radačovským, advokátom, so sídlom Košice, Žriedlová 3, proti žalovanému H., zast. JUDr. Mariánom Pállom, advokátom, so sídlom Košice, Bauerova 14, o zaplatenie 1.941,74 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 19Cpr/1/2016 z 27. 4.2018 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému priznáva náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.941,74 € s prísl. a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodol takto o žalobe, ktorú žalobca skutkovo odôvodnil tým, že žalovaný nezotrval počas plynutia výpovednej doby u svojho zamestnávateľa - žalobcu, preto podľa ust. § 62 ods. 8 Zákonníka práce žalobca uplatnil nárok na peňažnú náhradu v žalobe uplatnenej výške, ktorú vyčíslil po započítaní mzdy žalovaného (450,94 €) za október 2015.

3. Súd vykonaným dokazovaním zistil z listinných dôkazov predložených žalobcom, že strany sporu uzatvorili dňa 24.8.2006 pracovnú zmluvu, na základe ktorej žalovaný nastúpil do zamestnania u žalobcu dňa 28.8.2006 na výkon práce prijímací technik. Jej neoddeliteľnou časťou bol platový výmer. V Platovom výmere z 2.1.2015, okrem stanovenia mesačnej mzdy, úpravy nadčasov, bonusu kvality práce a spokojnosti zákazníka, je upravené, akým spôsobom sa budú riešiť prípadné škody spôsobené zamestnancom a záver textu platového výmeru znie: „Zamestnávateľ a zamestnanec sa dohodli, že ak počas plynutia výpovednej doby nezotrvá zamestnanec u zamestnávateľa, zamestnávateľ má právo na peňažnú náhradu najviac v sume, ktorá je súčinom priemerného mesačného zárobku tohto zamestnanca a dĺžky výpovednej doby.“ Pod celým textom platového výmeru je v ľavom dolnom rohu uvedené: „Prevzal: (podpis zamestnanca)“ a v pravom dolnom rohu je uvedené „Pavol Gábiel konateľ, Ing. Mojmír Guzanin riaditeľ VW centra“. Platový výmer je podpísaný tak v ľavom rohu ako v pravom rohu tejto listiny na vyhradených miestach. Žalobca svoj peňažný nárok odvodzoval práve z tohto výmeru, majúci za to, že ide o písomný právny úkon, obsahujúci dohodu strán podľa ust. § 62 ods. 8 ZP. Žalovaný rozviazal pracovný pomer so žalobcom písomnou výpoveďou z 18.9.2015 s tým, že pracovný pomer sa skončí uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby k 30.11.2015. Žalobca (prostredníctvom svojho konateľa

Pavla Gábriela) adresoval žalovanému dňa 22.10.2015 okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa z dôvodu porušenia ustanovení § 81 Zákonníka práce podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu, že odo dňa 19.10.2015 odmietol nastúpiť do práce, ktorú skutočnosť tiež oznámil dňa 16.10.2015 riaditeľovi prevádzky a od tohto dňa sa na pracovisko nedostavil. Žalovaný okamžité zrušenie pracovného pomeru prevzal dňa 26.10.2015. Žalobca pre nedodržanie výpovednej lehoty vyzval žalovaného listom zo 16.12.2015 na zaplatenie peňažnej náhrady vo výške 2.392,68 €. Žalovaný mal za mesiac október nárok na mzdu vo výške 450,94 €, ktorú si žalobca jednostranne v plnej výške započítal so svojou pohľadávkou voči žalovanému a tak nárok na peňažnú náhradu voči žalovanému znížil na sumu 1.941,74 €.

4. Súd na zistený skutkový stav aplikoval § 62 ods. 8, § 17 ods. 2, § 1 ods. 4, čl. 2 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že strany sporu v platobnom výmere z 2.1.2015 dojednali v písomnej podobe peňažný nárok vyplývajúci z ust. § 62 ods. 8 ZP. Argumentoval, že žalobca predložil Platový výmer z 2.1.2015, ktorý ako zamestnávateľ vopred písomne vypracoval a tento okrem podmienok stanovenia mesačnej mzdy, podmienok nadčasu, bonusu kvality práce, bonusu spokojnosti zákazníkov, škody spôsobenej zamestnancom a podmienok jeho povinnosti zvyšovať kvalifikáciu, obsahuje tiež text o dohode zamestnávateľa a zamestnanca na právo zamestnávateľa na peňažnú náhradu v prípade, ak zamestnanec nezotrvá u svojho zamestnávateľa počas plynutia výpovednej doby. Súd uviedol, že z celého kontextu Platového výmeru nevyplýva, že ide o dvojstranný právny úkon, tak ako je tomu napr. v prípade pracovnej zmluvy. Záver listiny „Platový výmer“ podľa názoru súdu vypovedá o tom, že listinu podpisuje jej zamestnanec z dôvodu jej prevzatia, nie ako zmluvná strana predmetného úkonu. Žalobca ako zamestnávateľ pripravoval text Platového výmeru a preto v prípade pochybností o jeho obsahu alebo interpretácie jeho textu (znenia) je potrebné ho vykladať v prospech tej strany (podpisujúcej), ktorá listinu v jej písomnej podobe nepripravila, t.j. v prospech žalovaného. V súlade s uvedeným súd vyslovil, že žalobca v konaní nepreukázal, že by so žalovaným ako svojim zamestnancom písomne dojednal peňažný nárok podľa ust. § 62 ods. 8 ZP, pričom za takúto písomnú dohodu nemožno považovať ani Platový výmer z 2.1.2015, ktorý naformuloval a pripravil výlučne žalobca, a to najmä v súvislosti s každoročným prehodnocovaním platobných podmienok jednotlivých zamestnancov, a ktorý hoci nie je pochybné, že má písomnú podobu, ktorej súčasťou je v závere tiež text: „Zamestnávateľ a zamestnanec sa dohodli, že ak počas plynutia výpovednej doby nezotrvá zamestnanec u zamestnávateľa, zamestnávateľ má právo na peňažnú náhradu najviac v sume, ktorá je súčinom priemerného mesačného zárobku tohto zamestnanca a dĺžky výpovednej doby.“, bol opatrený podpisom žalovaného ako zamestnanca za účelom potvrdenia jeho prevzatia, t.j. žalovaným ako osobou, ktorej sa Platový výmer týkal, pretože nič iné z predmetného Platového výmeru nevyplýva. Súd pri ustálení svojho právneho názoru zohľadňoval aj výpoveď samotného žalovaného, ktorý uviedol, že platový výmer sa zamestnancom vydával každý rok oproti podpisu spôsobom, že do servisu prišiel vedúci servisu alebo manažér a počas pracovnej doby im odovzdal platový výmer a zamestnanci podpísali jeho prevzatie bez toho, aby tomu predchádzali nejaké rokovania alebo oboznamovanie s jeho obsahom. Výpoveď svedka B. (vzhľadom na rozpory v svedeckých výpovediach tohto svedka a svedka A. a žalovaného), ktorý pripravil písomný text platového výmeru vyhodnotil súd, že svedok nebol osobne prítomný pri jednaní so žalovaným, preto nemôže mať vlastný poznatok o tom, či a v akom rozsahu sa Platový výmer so žalovaným prejednával a jeho svedecká výpoveď v tomto smere je bez právnej relevancie. Svedok A. síce tvrdil, že prejednal osobne so žalovaným celý obsah Platového výmeru, o čom svedčí podpis žalovaného na Platovom výmere, žalovaný to však popieral a tvrdil, že svojim podpisom potvrdil iba jeho prevzatie a v kontexte. Súd uviedol, že vzhľadom na to, že zákonodarca odôvodnenosť nároku podľa § 62 ods. 8 ZP podmieňuje nielen dohodou medzi zamestnávateľom a zamestnancom, ale súčasne dohodou v jej písomnej podobe, preskúmal tieto rozporné výpovede v kontexte s listinným dokladom - platovým výmerom, ktorý podľa žalobcu má svedčiť o písomnej dohode medzi stranami sporu predpokladanej podľa ust. § 62 ods. 8 ZP a ako je skôr uvedené v tomto bode odôvodnenia z textu Platového výmeru nevyplýva, žeby išlo o dvojstranný právny úkon a záver listiny napovedá o tom, že listinu podpisuje jej zamestnanec z dôvodu jej prevzatia nie ako zmluvná strana predmetného úkonu. Súd preto právne uzavrel, že žalobca nepreukázal, že so žalovaným dojednal v písomnej podobe peňažnú náhradu podľa § 62 ods. 8 ZP, preto mu uplatnený nárok nevznikol.

5. Nárok žalobcovi podľa súdu nevznikol navyše aj z toho dôvodu, že hoci na jednej strane je nepochybné, že žalovaný počas plynutia výpovednej doby odo dňa 19.10.2015 bezdôvodne nenastúpil do práce (výpovedná doba začala plynúť od 1.10.2006), na strane druhej však nemožno opomenúť

a neprihliadnuť na skutkovú okolnosť, že v dôsledku okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalobcu došlo k ukončeniu pracovného pomeru žalovaného už dňom 26.10.2015, t.j. pred uplynutím výpovednej lehoty, pričom zamestnávateľ okamžite skončil so žalovaným pracovný pomer práve v dôsledku tej skutočnosti, že žalovaný odmietol odo dňa 19.10.2015 nastúpiť do práce a od toho dňa sa na svoje pracovisko nedostavil. Pracovný pomer neskončil v dôsledku výpovede danej žalovaným uplynutím výpovednej doby, ale okamžitým skončením pracovného pomeru. Hovoriť o nezotrvaní žalovaného u žalobcu, t.j. v pracovnom pomere počas plynutia výpovednej lehoty nie je namieste minimálne za obdobie po skončení pracovného pomeru jeho okamžitým skončením. Súd v tejto súvislosti dôvodil, že žalobca ako zamestnávateľ sankcionoval žalovaného ako svojho zamestnanca za porušenie pracovnej povinnosti chodiť do práce (zúčastňovať sa na pracovnom pomere až do skončenia pracovného pomeru) práve podaním okamžitého skončenia pracovného pomeru. Podstatou peňažného nároku podľa ust. § 62 ods. 8 ZP, je tiež sankcia za nenastúpenie do práce. Za daného skutkového stavu, kedy žalovaný mal za mesiac október 2015 nárok na mzdu vo výške 450,94 €, ktorú si žalobca započítal jednostranne v plnej výške so svojou pohľadávkou voči žalovanému v súvislosti s peňažnou náhradou podľa ust. § 62 ods. 8 ZP a kedy pracovný pomer žalovaného v dôsledku okamžitého skončenia skončil k 26.10.2015, uplatňovanie peňažnej náhrady v jej zostávajúcej časti 1.941,74 € (t.j. zostatok do sumy 2.392,68 € predstavujúcej súčin priemerného mesačného zárobku žalovaného a dĺžky výpovednej doby) sa javilo súdu ako rozporné s čl. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávného vzťahu alebo spoluzamestnancov. Výkon práva žalobcu na peňažnú náhradu podľa ust. § 62 ods. 8 ZP za obdobie, kedy žalovaný už nebol v pracovnom pomere u žalobcu, navyše za situácie, kedy žalovaný bol z dôvodu nezotrvania u zamestnávateľa sankcionovaný okamžitým skončením pracovného pomeru, je podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi, a preto takýto nárok nepožíva právnu ochranu a nemožno ho priznať. Súd žalobou uplatnený nárok zamietol v celom rozsahu ako nedôvodný.

6. Výrok o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP s tým, že žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

7. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm b/, d/, f/ a h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobca namietal skutočnosť, že súd prvej inštancie doručoval priamo na pojednávaní dňa 23.4.2018 písomné podanie žalovaného a neposkytol žalobcovi adekvátnu lehotu na vyjadrenie sa, hoci o ňu žiadal. Uviedol, čo považuje za nesporný skutkový stav (uzavretie pracovnej zmluvy medzi stranami sporu dňa 24.8.2006, podpísanie Platového výmeru dňa 2.1.2015 žalovaným, výpoveď žalovaného, nenastúpenie žalovaného do práce odo dňa 19.10.2015, skutočnosť, že Platový výmer z 2.1.2015 je listinným dokladom vyhotoveným v písomnej forme). Poukázal na výpoveď svedka Pravdu, podľa ktorej mal mať žalovaný k Platovému výmeru z 2.1.2015 výhrady, ktoré skončili určitou dohodou, na znak ktorej sa žalovaný podpísal pod Platový výmer, na jeho tvrdenie, že so žalovaným prešiel všetky body platobného výmeru a na to, že Platový výmer zo dňa 2.1.2015 bol zamestnancom prezentovaný na hromadnej porade, zamestnanci ho mali k dispozícii dlhšiu dobu a žalovaného nik nenútil k jeho podpisu. Namietal arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku, pokiaľ súd zamietol žalobu v zásade na skutočnosti, že podpis žalovaného znamená iba prevzatie platového výmeru a nie jeho súhlas s jeho obsahom, že z textu platového výmeru nevyplýva, že ide o dvojstranný právny úkon v písomnej podobe a žalobca tak nepreukázal, že so žalovaným ako svojím zamestnancom dohodol písomne peňažný nárok podľa § 62 ods. 8 ZP. Pretože súd neuviedol z akých dôvodov má za to, že dohoda medzi zamestnancom a zamestnávateľom o finančnej náhrade podľa § 62 ods. 8 ZP nebola, žalobca iba tápe a dedukuje, že súd považoval Platový výmer z 2.1.2015 a jeho posledný odsek, za neplatný právny úkon a preto zrejme žalobu zamietol. Citoval ust. § 34, § 35, § 37, § 39, § 40, § 41a Občianskeho zákonníka, § 15, § 18 Zákonníka práce a poukázal na to, že Platový výmer z 2.1.2015 bol vyhotovený písomne, podpísaný žalobcom ako aj žalovaným, preto písomná forma právneho úkonu nemôže byť spochybnená, keďže obsah dohody a náležitosti sú zachytené v písomnej podobe a obsahujú podpisy oboch strán. Žalovaný nebol nútený podpísať Platový výmer z 2.1.2015 vrátane dohody podľa § 62 ods. 8 ZP, jeho vôľa podpísať ho nebola nevážna. Hoci text Platového

výmeru z 2.1.2015 v časti určenia výšky mzdy vyznieva jednostranne ako rozhodnutie zamestnávateľa, nie je to pravda, pretože medzi zamestnancom a zamestnávateľom musí podľa § 18 v spojení s § 43 ods. 1 písm. d/ ZP dôjsť k dohode o výške mzdy. Ak malo dôjsť ku zvýšeniu mzdy žalovaného ako zamestnanca u žalobcu, muselo dôjsť ku dohode o zmene obsahu pracovnej zmluvy a tým bol podpis žalovaného ako zamestnanca na Platovom výmere z 2.1.2015. Žalovaný počas celého roka nenamietal žiadnym spôsobom a žiadne ustanovenie Dohody o mzde a o výške peňažnej náhrady podľa § 62 ods. 8 ZP. Žalovaný svojim podpisom nielen podpísal prijatie listiny ale aj akceptoval obsah daného Pracovného výmeru - vyplýva to aj z toho, že na základe podpisu žalovaného na platovom výmere mu bola vyplácaná mzda vo výške dohodnutej v platovom výmere. Ak teda zamestnanec podpisom vyslovil súhlas s obsahom platového výmeru v časti dohody o výške mzdy za rok 2015 a v takto dohodnutej výške mzdu aj prijímal, nie je jasné, prečo tvrdí, že jeho podpis znamená iba prevzatie platového výmeru a nie súhlas s jeho obsahom. Tento názor žalobcu akcentuje aj skutočnosť, že posledný odsek Platového výmeru vyslovene uvádza: „Zamestnávateľ a zamestnanec sa dohodli...“. S poukazom na nález ÚS SR z 1.4.2015, sp. zn. ÚS 640/2014 žalobca namietal výklad prejavu vôle žalovaného a tvrdil, že záver súdu je nezgodný s vykonaným dokazovaním, skutkovým stavom, právnymi predpismi ako aj nesúladný s judikatúrou súdov SR. Žalobca sa nazdával, že má nárok na predmetnú peňažnú náhradu zo strany žalovaného, pretože tento vedome nezotrval v pracovnom pomere počas plynutia výpovednej doby a fakt, že žalobca ukončil so žalovaným pracovný pomer formou okamžitého skončenia pracovného pomeru, pri posúdení oprávnenosti nároku zamestnávateľa na finančnú kompenzáciu, nezohráva rolu. Nezotrvanie žalovaného v práci počas trvania výpovednej lehoty bolo zo strany žalovaného neseriózne a malo pre žalobcu negatívny finančný dopad. Napokon žalobca uviedol, že žalovaný si na Okresnom súde Košice II uplatňuje nárok na zaplatenie sumy 450,94 € s prísl. ako náhradu za nevyplatenú mzdu za obdobie 10/2015 a argumentácia súdu, že táto suma bola pre žalobcu ako sankcia dostatočná, je neudržateľná.

8. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že dôvody žalobcu pre podanie odvolania sú nereálne a vykonštruované a žiadal aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, nakoľko súd náležite zistil skutkový stav, vec správne posúdil, rozhodol a odôvodnil, a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Žalovaný vysvetlil, že na pojednávaní 27.4.2018 nebolo už navrhnuté vykonanie žiadnych dôkazov, a preto mal žalovaný v úmysle odkázať svoju záverečnú reč na jeho vyjadrenie zo dňa 23.4.2018, s ktorým súd oboznámil žalobcu a doručil mu toto vyjadrenie, preto nedošlo k žiadnemu porušeniu práv žalobcu. Žalovaný poukázal na to, že posledná veta na tretej strane Platového výmeru je: „prevzal a podpis žalovaného“, čo dokazuje, že svojim podpisom na listine žalovaný potvrdil len prevzatie listiny. K výpovedi svedka Richarda Pravdu žalovaný uviedol, že jeho výpoveď nepotvrzuje výpoveď žalovaného k okolnostiam podpisovania Platového výmeru, či jeho prevzatia a pán Pravda nemal oprávnenie na uzatváranie dohody o zmene pracovnej zmluvy, a preto sa jeho podpis ani nenachádza na Platovom výmere. Žalovaný naďalej tvrdil, že mu mzda bola stanovená a nie dohodnutá a svojim podpisom potvrdil len prevzatie listiny Platový výmer. Žalobca mal za to, že súd nikdy netvrdil, že nevyplatená mzda žalovanému je pre neho sankciou, súd uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru je pre žalovaného sankciou.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 v spojení s § 367 ods. 2 CSP) oprávnenou osobou (§§ 359 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov neopodstatnené. Odvolací súd v poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené, naproti tomu vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom, je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 CSP viazaný ich vymedzením v odvolaní tak, ako ich odvolateľ obsahovo vymedzil, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269 s).

10. Rozsudok bol vyhlásený verejne na Krajskom súde v Košiciach dňa 20.11.2019, po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

11. Odvolací dôvod podľa žalobcom uplatneného ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu ide vždy aj vtedy, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo nezrozumiteľnosť, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/2006, II. ÚS 383/2006). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia musí teda vychádzať zo zisteného skutkového stavu, pričom povinnosťou súdu je zistený skutkový stav podradiť pod príslušnú právnu normu a v odôvodnení rozsudku vysvetliť, z akých dôvodov zistený právny vzťah (skutkový stav veci) podradil pod dané zákonné ustanovenie, ako toto ustanovenie interpretoval a aplikoval na právny vzťah, ktorý je predmetom konania. Zároveň sa musí súd vysporiadať s relevantnými argumentmi sporových strán.

12. Dôvodom na odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP je existencia inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vady konania sú vymedzené veľmi všeobecne, preto dôvodom odvolania podľa tohto ustanovenia môže byť akákoľvek vada konania, ktorej následkom je možnosť nesprávneho rozhodnutia vo veci. O konaní možno povedať, že je postihnuté vadou, ak bolo porušené ktorékoľvek z ustanovení zákona, upravujúcich vedenie konania od jeho začiatku až do jeho skončenia. Inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. Na vady konania pred súdom prvej inštancie prihlíada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke, a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

14. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 a nasl. CSP.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

16. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie i s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré

z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V konaní neboli zistené ani žiadne vady v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 ods. 1 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe žalobcu nevyhovelo a závery, ktoré prijal, primerane a zrozumiteľne vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

18. Odvolateľ neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by preňho ako žalobcu privodili priaznivé rozhodnutie. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o uplatnenom nároku vo vzťahu k odvolateľovi.

19. Odvolací súd sa preto stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie i zákonom zodpovedajúcimi dôvodmi rozsudku, na ktoré v celom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

21. K žalobcom vytykanej vade spočívajúcej v neposkytnutí lehoty na vyjadrenie na pojednávaní dňa 27.4.2018 odvolací súd dodáva, že podanie, ktoré žalovaný doručil dňa 23.4.2018 súd na pojednávaní oboznámil jeho prečítaním. Z obsahu tohto podania vyplýva, že žalovaný opakovane poukazuje na skutočnosti už skôr uvádzané vo svojich písomných vyjadreniach, na pojednávaniach, resp. zhrnul v ňom svoje argumenty, podľa ktorých platový výmer nemožno považovať za dohodu podľa § 62 ods. 8 ZP, pričom sa odvolával na dôkazy, ktoré žalobcovi podľa jeho vyjadrenia na pojednávaní, boli známe, pretože ich sám vypracoval, má ich k dispozícii a pozná ich obsah. Písomné vyjadrenie žalovaného neobsahovalo žiadne nové, doposiaľ neznáme, pre žalobcu prípadne prekvapivé skutočnosti, na ktoré nemohol a nevedel reagovať na tomto pojednávaní a ktoré by prípadne mohli meniť dovtedy zistený skutkový stav veci. Preto podľa názoru odvolacieho súdu takýmto postupom súdu prvej inštancie nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP a k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Zákonník práce neobsahuje definíciu pojmu „právny úkon“. Aj v pracovnoprávných vzťahoch ale pod právnym úkonom treba rozumieť prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú (§ 1 ods. 4 ZP a § 34 Občianskeho zákonníka). Prejav vôle môže byť urobený konaním alebo opomenutím, môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejaviť. Náležitosťami prejavu vôle sú jeho zrozumiteľnosť, určitosť a v niektorých prípadoch tiež forma. Ak nie je prejav vôle jednoznačný, možno pochybnosti o tom, aká vôľa bola prejavovaná a aký bol jej obsah, odstrániť výkladom. Prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom (§ 15 ZP). Výklad právneho úkonu ale môže vždy smerovať len k objasneniu toho, čo bolo skutočne prejavované; výkladom nemožno (dodatočne) meniť zmysel právneho úkonu, dotvárať, doplňovať alebo meniť jeho obsah či účel.

23. V intenciách vyššie uvedeného sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že posledný odsek Platového výmeru z 2.1.2015 („Zamestnávateľ a zamestnanec sa dohodli, že ak počas plynutia výpovednej doby nezotrvá zamestnanec u zamestnávateľa, má zamestnávateľ právo na peňažnú náhradu najviac v sume, ktorá je súčinom priemerného mesačného zárobku tohto zamestnanca a dĺžky výpovednej doby“) v kontexte jeho zaradenia (ako aj samotného znenia a obsahu), do tejto listiny, v hlavičke ktorej je uvedené „Ciele servisu, následne Príloha č. 1: Platový výmer, meno, adresa zamestnanca, číslo občianskeho preukazu a text Na základe pracovnej zmluvy... Vám s účinnosťou od 1.1.2015 stanovujem mesačnú mzdu (brutto) nasledovne...“a je uvedený postup v prípade škody spôsobenej zamestnancom a jeho ďalšie povinnosti, postráda znaky skutočne jednoznačnej dohody zamestnanca a zamestnávateľa na uzavretí dvojstranného právneho úkonu zaťažujúceho zamestnanca, ale ide len o predformuláciu žalobcu zakomponovanú do textu platového výmeru, pričom nebolo preukázané, že táto časť platového výmeru bola skutočne osobitne, individuálne prejednávaná so zamestnancom, že tento s ňou po predchádzajúcom prerokovaní súhlasil, bol s ňou uzrozmeneý, a že teda ide o jednoznačne prejavenu vôľu zamestnanca zobrať na seba takýto záväzok pre prípad, ktorý je predpokladaný v záverečnom texte uvedenej listiny. Zmyslom tejto listiny bolo jednoznačne primárne riešiť platový výmer zamestnanca, ktorým zamestnávateľ stanovil mzdu zamestnanca (nie dohodol, ako tvrdí odvolateľ) a podružne doň zamestnávateľ na záver zakomponoval text o údajnej dohode o povinnosti zamestnanca podľa § 62 ods. 8 ZP, takže keď zamestnanec podpisoval prevzatie platového výmeru chtiac - nechtiac podpísal aj dohodu podľa § 62 ods. 8 ZP. V konaní síce nebolo zisťované, ako by reagoval zamestnávateľ, keby zamestnanec odmietol podpísať platový výmer z dôvodu nesúhlasu s textom o dohode podľa § 62 ods. ZP, ale nepodpísanie platového výmeru ako takého podľa výpovede svedka Pravdu malo za následok rozviazanie pracovného pomeru.

24. Predmetné konanie je sporovým konaním, ktoré je ovládané prejednávacou zásadou, preto strany sporu podľa § 132 ods. 1 CSP v konaní zaťažuje povinnosť tvrdenia (tvrdiť určité skutočnosti) a povinnosť navrhnúť na svoje tvrdenia dôkazy preukazujúce ich pravdivosť. Pokiaľ ide o určité tvrdené skutočnosti, dôkazné bremeno v konaní zaťažuje toho účastníka, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Ak účastník v konaní nesplní svoju povinnosť tvrdenia alebo dôkaznú povinnosť, dostáva sa do situácie dôkaznej núdze, kedy súdu neostáva iné, len zhodnotiť túto procesnú situáciu v jeho neprospech so záverom, že tvrdená okolnosť nebola preukázaná. Súd prvej inštancie vyhodnotil žalobcom navrhnuté dôkazy - svedecké výpovede jeho zamestnancov (resp. bývalého zamestnanca) tak, že dospel k záveru o nepreukázaní písomnej dohody medzi žalobcom a žalovaným o povinnosti žalovaného podľa § 62 ods. 8 ZP a tieto svoje závery logicky a dostatočne vysvetlil v odôvodnení rozsudku argumentujúc, že podpis žalovaného na tomto výmere preukazuje len jeho prevzatie.

25. Napriek polemike odvolateľa s vyhodnotením svedeckých výpovedí súdom prvej inštancie, odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o ním tvrdené skutočnosti týkajúce sa dohodnutia zamestnávateľa a zamestnanca o povinnosti zamestnanca platiť peňažnú náhradu podľa § 62 ods. 8 ZP a jej písomného zakotvenia v platovom výmere a to z dôvodov, ktoré súd rozobral v odôvodnení svojho rozsudku.

26. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 204/2009 zo 14.9.2011, podľa ktorého „...Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotenú, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Práve v súvislosti s týmto konštatovaním odvolací súd poukazuje i na to,

že tak občiansky súdny poriadok ako aj civilný sporový poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. O tom, ktoré z označených dôkazov vykoná, rozhodne súd, ktorý nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. 5. 2009 sp. zn. 3Co5/2009, 3Cdo 80/2009).

27. Zákonník práce, reagujúc na v praxi sa vyskytujúce prípady, v ktorých zamestnanec prestal po doručení výpovede plniť svoje pracovné povinnosti (napríklad z dôvodu, že sa zamestnal u iného zamestnávateľa), s účinnosťou od 1. septembra 2007 upravil možnosť, aby sa zamestnávateľ a zamestnanec písomne dohodli v pracovnej zmluve, že zamestnávateľovi bude v takom prípade patriť peňažná náhrada. Táto dohoda o peňažnej náhrade, ktorú zamestnávateľ a zamestnanec môžu (ale nemusia) uzatvoriť, má zamestnanca motivovať k riadnemu plneniu jeho pracovných povinností až do skončenia pracovného pomeru; pre zamestnávateľa predstavuje vyplatená peňažná náhrada istú formu satisfakcie alebo kompenzácie, prípadne paušalizovanej náhrady škody. Nárok zamestnávateľa na peňažnú náhradu je podmienený tým, že: a/ zamestnávateľ sa so zamestnancom písomne dohodli na peňažnej náhrade pre prípad, že zamestnanec nezotrvá počas plynutia výpovednej doby u zamestnávateľa, b/ zamestnanec nezotrval počas plynutia výpovednej doby u zamestnávateľa.

28. Pokiaľ sa zamestnanec počas výpovednej doby rozhodne, že nezotrvá v plnení pracovných povinností u zamestnávateľa a došlo k platnému uzavretiu dohody podľa § 62 ods. 8 ZP a zamestnanec neplní v zmysle dohody zamestnávateľovi, v prípade, ak tento uplatní svoj nárok na peňažnú náhradu na súde, rozhodne o jej výške súd . Pri určovaní výšky peňažnej náhrady v zmysle § 62 ods. 8 Zákonníka práce môžu byť relevantné individuálne okolnosti sporu a teda medziinými aj dĺžka nezotrvania zamestnanca u zamestnávateľa počas plynutia výpovednej doby (podporne viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 154/2018 z 25.9.2018).

29. Názor žalobcu vyjadrený v odvolaní, že pre oprávnenosť jeho nároku je nepodstatné, ak počas trvania výpovednej doby bude pracovný pomer ukončený zo strany zamestnávateľa so zamestnancom vo forme okamžitého skončenia pracovného pomeru, je preto nesprávny, odvolací súd sa s ním nestotožňuje a má za to, že aj v tomto konkrétnom prípade treba zohľadňovať dĺžku a dôvod nezotrvania zamestnanca u zamestnávateľa počas plynutia výpovednej doby sledujúc cieľ, aby sa zo zákonného inštitútu nestal prostriedok na obohacovanie zamestnávateľa.

30. Na túto skutočnosť správne prihliadol súd prvej inštancie (a s jeho úvahami sa v plnom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd), ktorý konštatoval, že žalovaný síce počas plynutia výpovednej doby odo dňa 19.10.2015 bezdôvodne nenastúpil do práce (výpovedná doba začala plynúť od 1.10.2015), zamestnávateľ však skončil pracovný pomer so žalovaným už dňom 26.10.2015 okamžite, t.j. pred uplynutím výpovednej doby práve v dôsledku tej skutočnosti, že žalovaný odmietol odo dňa 19.10.2015 nastúpiť do práce a od toho dňa sa na svoje pracovisko nedostavil. Hovoriť preto o nezotrvaní žalovaného u žalobcu, t.j. v pracovnom pomere počas plynutia výpovednej lehoty, nie je namieste minimálne za obdobie po skončení pracovného pomeru jeho okamžitým skončením. Podľa právneho názoru súdu výkon práva žalobcu na peňažnú náhradu podľa ust. § 62 ods. 8 ZP za obdobie, kedy žalovaný už nebol v pracovnom pomere u žalobcu, za situácie, kedy žalovaný bol z dôvodu nezotrvania u zamestnávateľa sankcionovaný okamžitým skončením pracovného pomeru, je v rozpore s dobrými mravmi, na základe čoho takýto nárok nepožíva právnu ochranu a z tohto dôvodu ho nemožno priznať (Čl. 2 ZP).

31. Ďalšou odvolacou námietkou je, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základne právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP)

musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premisí dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

32. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosť jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe žalobcu nevyhovelo a závery, ktoré prijal, primerane a zrozumiteľne vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa. Súd vnútorne komplexne a zrozumiteľným spôsobom zdôvodnil svoj postup a uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil, ako aj po stránke skutkovej, tak aj po právnej stránke a jeho odôvodnenie tak považoval odvolací súd za dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní.

33. Odvolací súd sa preto stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozsudku týkajúcimi sa veci samej, na ktoré v podrobnostiach v celom rozsahu poukazuje a rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

34. Podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V odvolacom konaní mal žalovaný plný procesný úspech, a preto mu v súlade s citovaným zákonným ustanovením odvolací súd priznal plnú náhradu trov konania.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).